

Αθωνική

ΙΣΧ.
ΜΗΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 223
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ

Ο Γέρων Έφραϊμ Κατουνακιώτης, τό 1974, έπασχε από κυάμωσι. Στίς δύσκολες έκείνες ώρες τής ζωής του μία κυρία του προσέφερε αίμα. Ο Γέρων ποτέ δέν ξέχασε τήν προσφορά αύτής τής κυρίας, πού θεωρούσε ότι του έσωσε τήν ζωή καί, έκτοτε, τήν προσφώνουσε μητέρα. Μία επιστολή του πρός τήν κυρία αύτή δημοσιεύουμε έδώ:

Κατουνάκια Άγίου Όρους
τῆ 1η Ιανουαρίου 1988

Πολυσεβαστί μου - Πολυαγαπημένη μου χρυσή μου - γλυκειά μου Μανούλα
Μέ βαθύν σεβασμόν καί μέ μεγάλην αγάπην γονατίζω καί φιλιῶ τά δύο σου χεράκια,
φιλιῶ τά δυό σου ματάκια,
φιλιῶ καί τήν μητρικήν σου καρδούλα
ἵνα μοῦ δώσης τήν εὐχάν σου. Ἀμήν.
Στό γράμμα σου μοῦ ζητᾶς ἀνάποδα πράγματα:
Ἡ Μάνα (= ὄνομα γλυκό, πολύ γλυκό) προσεύχεται γιά τό παιδί της καί ὄχι τό παιδί γιά τήν σεβαστήν του Μάνα. Μά, ἀφοῦ μέ βιάζεις, ὀφείλω νά σοῦ κάνω ὑπακοή καί στό τέλος προσεύχομαι:

Ὁ Θεός, ὁ Παράκλητος,
τό Πνεῦμα τῆς εἰρήνης,
τό Πνεῦμα τῆς αγάπης,
τό Πνεῦμα τῆς γλυκύτητος,
τό Πνεῦμα τῆς χαρᾶς,
τό Πνεῦμα τῆς εὐτυχίας,
τό Πνεῦμα τῆς μακαριότητος.

Ὁ Θεός καί Θεοποιῶν τούς Σέ ἀγαπῶντας.

Ὁ Θεός, Φῶς καί φωτός χορηγός,
τούς Σέ φιλοῦντας.

Σέ παρακαλοῦμε - Σέ ἱκετεύομε -
Σέ ἀντιβολοῦμε

*Ἔλα - *Ἔλα - *Ἔλα καί σέ μᾶς τούς ταπεινούς.

Στείλε μίαν ἀκτίνα στους δούλους Σου,
τόν Φ., στήν Μ., καί στά παιδιά τους Γ. καί Θ.,
καί βοήθησον αὐτούς καί φώτισον αὐτούς καί
δίδαξε αὐτούς νά γίνουν καί αὐτοί σκεύη ἐκλογῆς
Σου, ἵνα καί αὐτοί κληρονομήσουν τά αἰώνια ἀγαθά,
πού έτοίμασεν ἡ Πατρική Σου αγάπη. Ἀμήν.

Μέ πατρικές εὐχές
παπα-Έφραϊμ Κατουνακιώτης

Γερόντων

✘ "Ό,τι καλό κάνεις καί αγώνα πνευματικό, τόν κρατᾶς στήν χούφτα σου καί πᾶς ἐπάνω. Δέν σοῦ τόν παίρνει κανείς.

✘ Θά βλέπης μέ τήν ψυχή σου τόν Κύριο, θά γονατίζης μπροστά Του καί θά λές: "Κύριε, βοήθησέ με καί σώσε με". Νά προσεύχεσαι νοερά συνεχῶς. Μήν ξεχνᾶς νά προσεύ-

χεσαι γιά ὄλο τόν κόσμο. Γι' αύτή τήν μικρή προσευχή θά ἀνταμειφθῆς πολύ στόν οὐρανό.

† Γέρων Ἀμβρόσιος

✘ Μήν αφήνετε τήν καρδιά σας νά κολλάη στά φθαρτά πράγματα του κόσμου τούτου, πού, ἔτσι κι ἄλλοιῶς, κάποια ἡμέρα θά χαθοῦν. Ἀποδυθῆτε στόν αγώνα νά καθαρίσετε τήν καρδιά σας ἀπό κάθε μολυσμό, γιατί μόνο σέ καρδιά ἐλεύθερη ἀπό πάθη κατοικεῖ ὁ Χριστός.

✘ Γιά νά γνωρίση κάποιος τόν Κύριο δέν χρειάζεται νά εἶναι πλούσιος ἢ ἐπιστήμονας. Χρειάζεται μόνον νά εἶναι ἐγκρατής, νά ἔχη πνεῦμα ταπεινό καί ν' ἀγαπᾶ τόν πλησίον.

† Γέρων Σιλουανός

✘ Νά λέτε: "Ἡ ζωή τῶν ἄλλων ἔχει γιά μένα μεγαλύτερη ἀξία ἀπό τόν ἴδιο τόν εαυτό μου, ἀπό τήν ἴδια τήν ζωή μου". Όταν τό καταλάβετε αύτό, δέν θά υπάρχουν πιά προστριβές μεταξύ σας. Ἡ λύσι ενός προβλήματος ἢ μῆς διαμάχης δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τίς τυπικές διαδικασίες, οὔτε ἀπό τόν τρόπο συμπεριφορᾶς, ἀπό τήν ἀπόφασινά ὑπομείνουμε τό πᾶν. Ὁ καθένας μας ὀφείλει νά ἔχη γιά τούς ἄλλους τήν αγάπη, πού ἔχει ἡ μητέρα γιά τά παιδιά της.

✘ "Αγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν". Μοῦ δόθηκε νά κατανοήσω τήν ἐντολή αύτή μέ τήν μορφή ενός δένδρου κοσμικῶν διαστάσεων, γιγάντιου, του ὁποίου ἡ ρίζα εἶναι ὁ Ἀδάμ. Ἐγώ δέν εἶμαι παρά ἓνα μικρό φύλλο σέ κάποιο κλαδί αὐτου του δένδρου. Ἀλλά τό δένδρο αὐτό δέν μοῦ εἶναι ξένο. Εἶναι ἡ ρίζα μου. Του ἀνήκω. Νά προσεύχεσαι γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο, εἶναι νά προσεύχεσαι γιά τό δένδρο αὐτό στό σύνολό του, μέ τίς μυριάδες τῶν φύλλων του.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ Ὁ ἐξομολόγος πρέπει πολλές φορές νά κλαύσῃ, νά πονέσῃ περισσότερο ἀπό τόν ἐξομολογούμενο, γιά νά μπορέσῃ νά τόν ξεκουράσῃ.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

Ελάχιστα αναστήματα του γυναικείου μοναχισμού αναφέρονται στο άγιολόγιο της Εκκλησίας, με τό ύψος και τήν ἀρετή τῆς Ὁσίας Μακρίνας. Ἡ Ὁσία Μακρίνα εὐτύχησε νά γεννηθῆ ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς, τόν Βασίλειο καί τήν Ἐμμέλεια, στήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, τόν 3ο μ.Χ. αἰώνα. Ἡ Ὁσία ἦταν ἡ πρωτότοκη ἀπό τά δέκα παιδιά τῆς οἰκογενείας τῆς καί ἀδελφή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης. Ἡ ἀνατροφή τῆς, χριστιανική ἐξ ὀλοκλήρου, τῆς ἔδωσε τίς δυνατότητες νά προετοιμάσῃ τόν ἑαυτό τῆς γιά μιὰ ζωὴ ἀγγελική καί οὐράνια.

Ὅταν γεννήθηκε, τό 327, ἡ μητέρα τῆς Ἐμμέλεια εἶδε στόν ὕπνο τῆς μεγαλοπρεπῆ νέο, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπέδειξε νά ὀνομάσῃ τό μωρό Θέκλα, γιατί - ὅπως τῆς εἶπε ὁ ἴδιος - θά ἔμοιαζε στήν βούλησι μέ τήν Ἁγία Θέκλα. Ἐκείνη ὡστόσο κράτησε μυστικό τό ὄνομα αὐτό καί τό παιδί πῆρε τό ὄνομα τῆς γιαιγιάς του Μακρίνης, ἡ ὁποία εἶχε ζήσει στά δάση τοῦ Πόντου κατά τούς χρόνους τοῦ Μεγάλου Διωγμοῦ.

Ἡ Ὁσία Μακρίνα, ἀπό τά παιδικά τῆς χρόνια, μελετοῦσε συνέχεια τήν Ἁγία Γραφή, προσευχόταν καί εἶχε ὅλη τήν σκέψι τῆς στραμμένη πρός τά Οὐράνια. Σ' αὐτήν ταίριαζαν τά σοφά λόγια: *"τῶν μεγάλων ἀνδρῶν αἱ ἀρχαί πόρρωθεν προκαταβάλλονται"*, διότι ἀπό τήν παιδική τῆς ἡλικία ἔδειχνε ποιά θά γίνῃ.

Ὁ πατέρας τῆς σκόπευε νά τήν παντρέψῃ, ἀλλά ὁ νέος, πού προοριζόταν γι' αὐτήν, πέθανε λίγο μετά τόν ἀρραβῶνα, καί ἔτσι ἡ Ὁσία ἀφιερώθηκε ὀλοκληρωτικά στήν ἀγγελική παρθενία. Σ' αὐτό τήν βοήθησε πολύ ὁ ψυχικός δεσμός μέ τήν μητέρα τῆς, διότι ἡ Ἐμμέλεια, μετά τόν θάνατο τοῦ συζύγου τῆς, ἐπιδόθηκε ὀλόψυχα στήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τῆς. Ἡ Μακρίνα ἀνέλαβε ἡ ἴδια τήν διαχείρισι τῶν κτημάτων τῆς, πού εὐρίσκοντο στόν Πόντο, τήν Καππαδοκία καί τήν Ἀρμενία.

Τό ὅτι ἀπό τήν εὐλογημένη αὐτή οἰκογένεια προῆλθαν πέντε Ἁγιοί τῆς Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὀφείλεται στήν Ἐμμέλεια καί στήν Ὁσία Μακρίνα, πού ἀγωνίστηκαν μέ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιά τήν χριστιανική ἀνατροφή καί διαπαιδαγώγησι τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ἐκλεκτῆς οἰκογενείας τῆς.

Τόση ἐπίδρασι εἶχε ἡ Ὁσία πάνω σ' ἀδέλφια τῆς, ὡστε κατῶρθωσε κι αὐτόν τόν Μέγα Βασίλειο, ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει λαμπρές σπουδές στήν Ἀθήνα, νά τόν πείσῃ ν' ἀπαρνηθῆ μιὰ πολλὰ ὑποσχόμενη σταδιοδρομία ὡς ρήτορας καί νά ἀσπασθῆ τήν εὐαγγελική πολιτεία. Τόν δέ ἀδελφό τῆς Πέτρο, τόν ὠδήγησε ἀπό μικρό παιδί στήν ἀσκητική ζωὴ, ὡστε νά χειροτονηθῆ ἀργότερα Ἐπίσκοπος Σεβαστείας ἀπό τόν ἀδελφό του Μέγα Βασίλειο.

Ἡ Ἐμμέλεια, ὅταν τά παιδιά τῆς τελείωσαν τίς σπουδές τῆς, τοὺς μοίρασε τήν περιουσία τῆς καί μετέτρεψε τό σπίτι τῆς σέ μοναστήρι. Μαζί μέ τήν Μακρίνα ἔκαναν τίς θεραπευτικές τῆς συνασκήσεις τῆς. Ἡ μονή μεγάλωνε μέ τήν εἰσοδήσι χηρῶν ἀπό εὐγενεῖς οἰκογένειες. Ἡ Ὁσία Μακρίνα καί ἡ μητέρα τῆς ζοῦσαν ἀπό τό ἔργο τῶν χειρῶν τῆς. Ἀπόλαυσι τῆς ἦταν ἡ ἐγκράτεια, δόξα τῆς νά μὴν τίς γνωρίζῃ κανεῖς, περιουσία τῆς νά μὴν κατέχουν τίποτε.

Μία ἡμέρα ἐμφανίστηκε ἓνα οἶδημα στό στήθος τῆς Μακρίνας. Παρά τίς παρακλήσεις τῆς μητέρας τῆς ἀρνήθηκε νά συμβουλευθῆ κάποιον γιάτρο, κρίνοντας πῶς ἡ ἀποκάλυψι ἑνός μέρους

τοῦ σώματός τῆς σ' ἓναν ἄνδρα θά ἦταν ἀλγεινὴ. Πέρασε τήν νύκτα προσευχόμενη στήν ἐκκλησία καί ἀλειψε μέ λάσπη, φτιαγμένη ἀπό τά δάκρυά τῆς, τήν πληγὴ αὐτή. Τό πρωὶ ζήτησε ἀπό τήν μητέρα τῆς νά χαράξῃ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ πάνω στό στήθος τῆς καί τό οἶδημα ἐξαφανίστηκε, ἀφήνοντας μόνο μιὰ μικρὴ οὐλή, πού ἀποκαλύφθηκε μόνον ὅταν τό παρθενικό τῆς σῶμα εὐπρεπιζόταν γιά τήν ταφή.

"Ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς ἀγίας καρδίας τῆς ἐλάλει τό ἅγιον καί μελισταγές στόμα τῆς" καί διοχέτευε στίς καρδιές τῶν ἄλλων τό φῶς, τήν παρηγορία, τήν πνευματικὴ γλυκύτητα, τήν εὐχάριστη διάθεσι, τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, *"τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν"*. Μέ τά θεόπνευστα καί μελιστάλακτα λόγια τῆς, αὐτοὶ πού εἶχαν περιπέσει σέ σφάλματα ἐπανορθώνονταν, ὅσοι εἶχαν πλανηθεῖ ἐπέστρεφαν στήν εὐσέβεια καί τήν ἀρετὴ, οἱ ἁμαρτωλοὶ μετανοοῦσαν, οἱ ἐνάρετοι στηρίζονταν, οἱ ἀσθενεῖς ἐνισχύονταν ψυχικά.

Γιὰ ὅλους ἡ Μακρίνα ἦταν ὁ παρήγορος ἄγγελος, ἡ ἐτομη βοήθεια, τό ἀσφαλές καταφύγιο. Ποιὸς μπορούσε νά ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἦταν προωρισμένη ἀπό τόν Θεὸ γιά μιὰ τέτοια ἅγια ἀποστολή;

Ἡ θεία χάρις, πού τήν σκέπαζε πλοῦσια, τῆς ἔδινε τήν δύναμι νά *"γίνεται τοῖς*

πᾶσι τά πάντα" κατὰ Παῦλον καί νά ἐξαντλεῖται στήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Μετά ἀπό τόσους ἀγῶνες καί ἀσκητικούς ἰδρώτες, ἀλλά καί θυσίες καί μόχθους γιά τόν πλησίον, ἡ Ὁσία περιέμενε μέ χαρὰ τό τέλος. Μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς τῆς ὀραματιζόταν τήν ἀτέλειωτη χαρὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλά, πόσο μεγάλη θεία προσφορά τῆς δόθηκε πρὶν νά φύγῃ ἀπ' αὐτόν τόν μάταιο κόσμο!

Ὁ Θεός, *"ὁ ποιῶν τό θέλημα τῶν φοβουμένων Αὐτόν"*, ἐγενεψε στήν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, νά τήν ἐπισκεφθῆ. Καί τήν ἐπισκέφθηκε ὅταν ἡ Ὁσία, ἀσθενῆς καί κατὰκοιτη, περιέμενε νά φύγῃ ἀπό τήν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ. Τά ὅσα ἀνταλλάχθηκαν

μεταξύ τῶν δύο ἁγίων αὐτῶν ψυχῶν λίγο πρὶν τήν κοίμησι τῆς Ὁσίας, καί τά ὁποῖα περιγράφονται

σὴν πραγματεία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης *"Περὶ ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως"*, δέν εἶναι δυνατόν νά τά διαβάσῃ κάποιος χωρὶς νά κλάψῃ. Ὅλη ἡ συζήτησι ἦταν γιά τήν *"μέλλουσα πόλιν"*, πρὸς τήν ὁποία πορευόταν γρήγορα ἡ Ὁσία *"ἀγαλλομένη ψυχῇ"*. Ἡ φιλοσοφία τῆς γιά τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἄφησε κατάπληκτο τόν Ἅγιο Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος ζοῦσε τίς στιγμές αὐτές μέ μιὰ ἀσυγκράτητη συγκίνησι. Τό μυαλό του δέν εἶχε συλλάβει τό τρισμέγιστο πνευματικὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγιότητος, πού εἶχε φθάσει ἡ ἀδελφή τῆς. Ὁ ἀσυγκράτητος θρηῆνος καί ὁ βαθύς πόνος τοῦ Ἁγίου καί τῶν μοναχῶν, ὅταν ἡ Ὁσία μετά ἀπό προσευχὴ παρέδιδε τήν ψυχὴ τῆς στά χεῖρα τοῦ Θεοῦ, εἶναι κάτι τό συγκλονιστικό. Ἡ κοίμησι τῆς δέν ἦταν μόνο μιὰ ἀπώλεια γιά τήν μονή τῆς. Τό πένθος ἦταν παλλαϊκό, ἀφοῦ πλῆθος λαοῦ συγκεντρώθηκε στήν κηδεῖα τῆς, γιά νά τιμῆσουν ἐκείνη, πού θυσιαζόταν γιά κάθε ἄνθρωπο.

Ἡ Ὁσία ἀποτελοῦσε τό ἰδανικό κάθε ψυχῆς, διότι ἦταν εὐεργετικὴ καί προστάτρια ὄλων. Ἐφυγε ἀπό τόν κόσμον αὐτό τό 379 μ.Χ., ἀλλά ἡ ἅγια μορφή τῆς παρέμεινε καί θά παραμείνῃ στήν ἱστορία τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ τό σύμβολο, ὁ ὁδηγός, ἡ πιξίδα καί τό πρότυπο μιμήσεως.

Ἡ μνήμη τῆς Ὁσίας Μακρίνας τιμᾶται στίς 19 Ἰουλίου

Ὁσία ΜΑΚΡΙΝΑ

ἓνα σύμβολο, ἓνα πρότυπο, μιμήσεως

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΟ ΚΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Ο Όσιος Συμεώνης δέχθηκε κάποτε στήν σπηλιά του επισκέπτες. Ένώ συνωμιλούσαν, εμφανίσθηκε από μακριά ένα λιοντάρι, πού κάπι κρατούσε στό στόμα του. Πάγωσαν από τόν φόβο τους οί επισκέπτες. Ο Όσιος όμως, γνωστός γιά τό χάρισμά του νά ήμερεύη καί τά αγριώτερα θηρία, σηκώθηκε από τήν θέσι του καί έκανε νόημα στό λιοντάρι νά πλησιάση.

Πράγματι τό λιοντάρι τόν πλησίασε καί του έδωσε ένα τσαμπί χουρμάδες. Έπειτα απομα-

κρύνθηκε λίγο από τήν σπηλιά, ξάπλωσε κάτω καί αποκοιμήθηκε.

Ο Όσιος κέρασε μέ τούς χουρμάδες τούς επισκέπτες του κι έπειτα προσευχήθηκε καί έφαλε μαζί τους.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΣΚΑΒΕΙ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Στό Μοναστήρι, όπου ασκήτευε ο Άββās Ζωσιμάς, είχαν συνήθεια οί Πατέρες, τήν Άγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοσή νά βγαίνουν στήν έρημο γιά περισσότερη άσκησι. Σέ κάποια τέτοια έξοδό του ο Άββās βρήκε τήν Όσία Μαρία τήν Αιγυπτία, ή οποία, άφου του διηγήθηκε τά γεγονότα του συγκλονιστικού πραγματικά βίου της, τόν παρεκάλεσε νά πάη μέ τά άχραντα Μυστήρια γιά νά τήν κοινωνήση. Αυτό καί έκανε.

Τήν επόμενη χρονιά, πού ξαναπήγε ο Άββās Ζωσιμάς μέ τόν πόθο νά συναντήση τήν Όσία στήν έρημο, τήν βρήκε νά έχη κοι-

μηθει. Κοντά στό ιερό λείψανό της υπήρχαν γράμματα σκαλισμένα στήν γή, πού έλεγαν: «*Θάψε, Άββā Ζωσιμά, σ' αυτόν τόν τόπο τό λείψανο τής ταπεινής Μαρίας· δώσε πίσω στό χώμα τό χώμα καί νά προσεύχεσαι πάντα γιά μένα στόν Κύριο*».

Ο Γέροντας δόξασε τόν Θεό καί έβρεξε μέ δάκρυα τό σώμα τής Οσίας. Σκεπτόταν, όμως, πώς θ' ανοίξη λάκκο στήν έρημο, χωρίς νά διαθέτη κανένα εργαλείο. Ξαφνικά είδε ένα μικρό ξυλαράκι, τό πήρε στά χέρια του καί προσπάθησε νά σκάψη. Άδικος κόπος. Η γή ήταν τόσο ξερή, πού όσο κι αν προσπαθούσε, δέν κατάφερνε τίποτα.

Άναστέναξε από τά βάθη τής καρδιάς του καί, στρέφοντας τό κεφάλι, είδε ένα τεράστιο λιοντάρι νά στέκεται δίπλα στό λείψανο τής Οσίας καί νά γλύφη τά άκρα των ποδιών της. Κυριεύθηκε από φόβο καί έκανε τό σημείο του σταυρού. Τότε τό λιοντάρι, μέ τίς κινήσεις του καί τήν καλή του διάθεσι, άρχισε νά καλοπιάνη τόν Άββā Ζωσιμά κουνώντας τήν ουρά του. Έμοιαζε σάν νά τόν χαρητά. Καί ο Γέροντας, χωρίς ίχνος φόβου πλέον στήν καρδιά του, γύρισε καί του είπε σάν νά μιλούσε σέ άνθρωπο:

- Είμαι γέρος καί δέν έχω τήν δύναμι ν' ανοίξω τόν λάκκο τής Οσίας μας, ούτε έχω εργαλείο κατάλληλο. Κάνε εσύ αυτή τήν αναγκαία δουλειά μέ τά νύχια σου, γιά νά παραδώσουμε στή γή τό άγιο σώμα της.

Δέν πρόλαβε νά τελειώση τά λόγια του κι άμέσως τό λιοντάρι μέ τά μπροστινά του πόδια άρχισε ν' ανοίγη ένα λάκκο, όσο χρειαζόταν γιά νά χωρέση τό σώμα τής Οσίας. Ο Άββās Ζωσιμάς έπλυνε τότε μέ τά δάκρυά του τά πόδια της καί σκέπασε τό σώμα της μέ τό χώμα. Τό θηρίο, τό άγριο εκείνο λιοντάρι, παρακολουθούσε τήν σκηνή άκίνητο. Μετά, άφου έβαλε μετάνοια στόν Γέροντα, ανεχώρησε πρός τό έσωτερικό τής έρήμου σάν ήμερο πρόβατο. Ο δέ Άββās Ζωσιμάς επέστρεψε στήν Μονή του καί διηγήθηκε στους Πατέρες τά όσα θαυμαστά είδε καί έζησε μέσα στήν έρημο.

Σίμωνος Μοναχού

Απο
το γερωντικό

ΕΓΩΪΣΜΟΣ

ρίζα όλων των κακών

Ο Όσιος Παχώμιος είχε συνήθεια μία ή καί περισσότερες φορές τήν εβδομάδα νά συγκεντρώνη τούς Μοναχούς του Κοινοβίου του καί νά τούς διδάσκη τόν λόγο του Θεού.

Κάποτε, αντί νά διδάξη ο ίδιος, πρόσταξε τόν Θεόδωρο, νέο ακόμη στήν ηλικία καί άρχαριο στήν μοναχική ζωή, νά μιλήση στους αδελφούς. Ήθελε μ' αυτή τήν πράξι νά δοκιμάση τήν ύπακοή του.

Ο καλός ύποτακτικός, χωρίς αντιρρήσεις καί ταπεινολογίες, έκανε ευθύς τήν προσταγή του Ήγουμένου του. Σηκώθηκε κι άρχισε νά διδάσκη τόν θείο λόγο. Αυτό όμως δέν καλοφάνηκε στους γεροντότερους. Θύμωσαν καί, επιδεικτικά, άφησαν τήν συγκέντρωσι κι έφυγαν γιά τά κελλιά τους

Σάν τελειώσε ή διδασκαλία ο Όσιος Παχώμιος τούς κάλεσε νά παρουσιασθούν μπροστά του.

- Γιατί φύγατε από τήν σύναξι; τούς ρώτησε αυστηρά.

- Τί ήθελες νά κάνωμε, Άββā, αποκρίθηκαν μέ αγανάκτησι εκείνοι, άφου έβαλες ένα παιδί νά διδάξη τούς γέρους;

Ο Όσιος Παχώμιος άναστέναξε βαθεία καί δάκρυα ανέβηκαν στά μάτια του.

- Καλά λένε πώς ή υπερηφάνεια είναι ρίζα όλων των κακών καί γκρεμίζει όλα τά καλά, πού κτίζει ο ταλαίπωρος άνθρωπος μέ τόσους κόπους. Φεύγοντας από τήν σύναξι δέν καταφρονήσατε τόν Θεόδωρο, αλλά τό Πνεύμα τό Άγιον, πού ώμιλούσε δι' αυτού. Δέν είδατε έμένα, τόν πνευματικό σας Πατέρα καί διδάσκαλο, μέ πόση προσοχή παρακολουθούσα; Καί σās βεβαιώνω πώς πιό ώφέλιμη διδασκαλία δέν είχα άκούσει έως σήμερα.

Λέγοντας αυτά, τούς έδωσε αυστηρό επίτιμιο, γιά νά συντρίψη τόν εγωισμό τους. ■

“Αν θέλεις νά βρῆς τόν ΧΡΙΣΤΟ Ψάξε μέσα σου

Ο μοναχός Δαυίδ ὁ Διονυσιάτης, κατά κόσμον Δήμος Φλώρος, γεννήθηκε το 1889 στους Κτιστάδες τῆς ὀρεινῆς Ἄρτας. Οἱ γονεῖς τους τόν δίδαξαν, μέ τό παράδειγμα τους, τήν εὐλάβεια καί τήν ἀγάπη στόν Θεό. Τόν ἔμαθαν νά πηγαίνει στήν ἐκκλησία καί νά προσεύχεται, μαζί μέ τά ἄλλα δύο ἀδέλφια τους.

Από μικρός ἔμαθε τήν τέχνη τοῦ κτίστη καί ἐργαζόταν ἀκούραστα. Ὄταν ἔγινε 16 ἐτῶν, τοῦ παρουσιάσθηκε ἡ Ἁγία Παρασκευή καί τοῦ εἶπε: “*Νά μοῦ κτίσης τόν ναό μου*”. “*Θά στόν κτίσω, Κυρία μου*”, ἀπάντησε μέ τήν ἀφέλεια πού τόν διέκρινε ὁ Δήμος, καί τήν προσκύνησε. Τήρησε τόν λόγο του, καί, σάν καλός κτίστης πού ἦταν, ἔκτισε τόν ναό.

Αν καί ἀγαποῦσε τήν μοναχική ζωή καί ἤθελε ἀπό μικρός νά γίνη μοναχός, οἱ γονεῖς του τόν ἐμπόδισαν. Ἔτσι παντρεύτηκε καί ἔκανε καί δύο παιδιά. Συνέχισε νά ἐργάζεται καί νά ἀγωνίζεται.

Τά χρόνια περνοῦσαν, τά παιδιά τοῦ Δήμου μεγάλωσαν, ἔκαναν δική τους οἰκογένεια καί τοῦ χάρισαν καί ἐγγόνια. Ἀλλά ὁ ἴδιος διατηροῦσε μέσα του ἀσίγαστη τήν ἐπιθυμία νά γίνη μοναχός. “*Μέ ἔτρωγε μέσα μου ὁ θεῖος πόθος*”, ἔλεγε. “*Ὁ πόθος γιά τήν μοναχική ζωή*”. Ἔτσι ἄφησα γυναῖκα, παιδιά, περιουσίες καί ἐγγόνια, καί ἦρθα νά προσφέρω στόν Κύριο τά γεράματά του, ἀφοῦ δέν μπόρεσα νά Τοῦ δώσω τά νιάτα μου”.

Τό 1955, σέ ἡλικία 66 χρόνων πῆγε στήν Μονή Γρηγορίου, ὅπου ἔμεινε ὀκτώ μῆνες καί ὕστερα κοινοβίασε στήν γειτονική Μονή τοῦ Διονυσίου. Μετά τήν νόμιμη δοκιμασία, ἐκάρη μοναχός μέ τό ὄνομα Δαυίδ. Ἐνθουσιασμένος ἀπό τήν μοναχική ζωή, ἔκανε ἀκούραστα τά διακονήματά του καί ἦταν πολύ ὑπάκουος. Ἔτρεχε παντοῦ σάν μικρό παιδί νά προσφέρει τήν βοήθειά του. Ἦταν φιλήσυχος, εἰρηνικός μέ ὅλους. Δέν πείραζε κανέναν, δέν κατέκρινε κανέναν. Στήν τράπεζα δέν παρακαθόταν. Τά τελευταία χρόνια μάλιστα ἔτρωγε μόνον ὅ,τι τοῦ πῆγαινε ὁ

πατήρ Θεόκτιστος στό κελλί του. Φοροῦσε παλαιά καί μπαλωμένα ρούχα καί γιά κάλτσες ἔρραβε κομμάτια ἀπό ὑφάσματα πού εὑρίσκε.

Δέν τοῦ ἄρεσε ἡ ἀργολογία καί ἔλεγε συμβουλευτικά σέ νέο συγκοινοβιάτη του: “*Κουβεντούλα, κουβεντούλα, τρώει ὁ λύκος τήν βετούλα*” (χρονιαρά γίδα). Δηλαδή μέ τήν ἀργολογία ζημιώνεται ἡ ψυχὴ μας.

Στό μικρό, ταπεινό, μισοσκοτεινό καί ἀπεριποίητο κελλί του καταγινόταν μέ τήν εὐχή. Ἔκανε ἀγρυπνίες καί, γιά νά μὴν τόν πιάνη ὁ ὕπνος ὅταν κουραζόταν, συνήθιζε νά κάθεται σ’ ἓνα σκαμνί κουτσό, μέ τρία πόδια. Ἔτσι, μόλις ἀποκοιμόταν, ἔχανε τήν ἰσορροπία του καί πέφτοντας ξυπνοῦσε, γιά νά συνεχίσει τήν ἀγρυπνία του.

Οταν ἐπισκέφθηκε κάποτε τήν Μονή Διονυσίου ὁ Γέρων Παῖσιος, πῆγε νά δῆ καί τόν Γέροντα Δαυίδ στό κελλί του. Τόν βρῆκε τυλιγμένο μέ τά κουρέλια του, μέ τραβηγμένες τίς κουρτίνες γιά νά εἶναι σκοτεινό τό κελλί του. Τόν ρώτησε τί κάνει, καί ὁ Γέρων Δαυίδ ἀπάντησε: “*Τί κάνουν οἱ καλόγεροι*”, δείχνοντας τό κομποσχοῖνι του. Καί ὅταν τόν ρώτησε γιά τά μυστικά του βιώματα, τοῦ εἶπε: “*Δέν λέγονται, δέν λέγονται*”.

Ο ἀπλός καί ὀλιγογράμματος Γέρων εἶχε πολλές ὁράσεις ἀπό τήν παιδική του ἡλικία. Ὡς μοναχός ἀγωνίσθηκε φιλότιμα. Ἐλεγε συνεχῶς τήν εὐχή καί εἶχε προσοχή πολλή. Ἐλεγε ὅτι τό κουκούλι μᾶς φυλάει νά μὴν περιεργαζώμαστε καί μετά κατακρίνουμε τοὺς ἀδελφούς τήν ὥρα τῆς τραπέζης. Συμβούλευε τοὺς μοναχοὺς νά κάνουν ὑπακοή καί νά ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους καί ὡς μεγαλύτερη ἁμαρτία θεωροῦσε τήν ὑπερηφάνεια. Ὅποιος θέλει νά βρῆ τόν Χριστό, θά Τόν βρῆ μέσα στήν καρδιά του, ἔλεγε, ἀφοῦ “*ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ἡμῶν ἐστίν*”.

Οταν πλέον ὁ Γέρων Δαυίδ ἔφτασε στήν ἡλικία τῶν 94 ἐτῶν ἀσθένησε. Προαισθανόμενος ὅτι πλησιάζει τό τέλος του προετοιμάσθηκε καί, στίς 5 Φεβρουαρίου τοῦ 1983, παρέδωσε τήν ψυχὴ του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. ■

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία
 ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
 ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
 ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: *Σίμων Μοναχός*
 ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος*
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
 ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
 ΤΕΛΟΣ
 Ταχ. Γραφεῖο
 ΑΘΗΝΑ 142
 Αριθμός Ἀδείας
 7

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με